

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

Nr. 10

Van Kana naar Golgotha

'Dit heeft Jezus gedaan als begin van zijn tekenen te Kana in Galilea' (Joh. 2:11). Deze woorden duiden het begin van het openbare optreden van Jezus Christus. 'En toen zij aan de plaats gekomen waren, die Schedel genoemd wordt, kruisigden zij Hem daar' (Luc. 23:33). Deze woorden geven het einde aan van wat door de schrijver van de Hebreeënbrief 'zijn dagen in het vlees' (Hebr. 5:7) werd genoemd. Onze studie gaat over deze dagen, de drie jaar van Zijn bediening op aarde.

In zijn korte inleiding tot het boek Handelingen beschrijft de schrijver, Lucas, zijn eerdere geschrift, het Evangelie van Lucas, als het verslag van wat Jezus begonnen was te doen en te leren tot de dag van Zijn hemelvaart (Hand. 1:1,2). Daaruit volgt dat alles wat Hij heeft gezegd en alles wat Hij heeft gedaan vóór Zijn hemelvaart de basis is voor alles wat in de Handelingenperiode is gedaan. De drieëndertig jaar die deze periode duurde zijn een voortzetting van de drie jaar van Zijn aardse bediening; daarom moeten we nauwlettend acht slaan op wat Hij op aarde zei en deed. Als de grote waarheden uit deze korte periode van drie jaar in ons hart worden gesloten, hebben we goed voorbereide grond waarin het zaad van de waarheid van de Handelingentijd kan vallen en wortelen. Iedereen weet dat Hij 'is rondgegaan, weldoende en genezende allen, die door de duivel overweldigd waren' (Hand. 10:38), maar slechts weinigen hebben kennis die verder reikt dan dat.

Op een zeker moment in Zijn bediening verkondigde de Here Jezus een bepaalde waarheid die veroorzaakte dat veel van Zijn discipelen zich van Hem afwendden en niet meer met Hem verder gingen (Joh. 6:66). Er kwam plotseling een einde aan hun beleden onderwerping (beking). Deze afvalligheid had niet tot gevolg dat de Heer iemand achter hen aanstuurde met de belofte dat Hij de volgende keer een vrolijker, lichtvoetiger, blijere boodschap zou vertellen wanneer Hij tot hen zou spreken. Hij keerde Zich eenvoudig tot Zijn discipelen met de vraag: 'Wilt gijlieden ook niet weggaan?' (St.Vert.)

Petrus gaf als woordvoerder van de twaalf het antwoord: 'Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven; en wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods' (Joh. 6:68,69).

Petrus had volkomen gelijk met zijn uitspraak. Ten tijde van dit voorval was er maar Eén op aarde die een boodschap kon verkondigen die het eeuwig leven garandeerde aan iemand die geloofde. Als zij zich van Hem zouden hebben afgekeerd, hadden zij niemand anders om naartoe te gaan. Niemand anders kon het eeuwig leven aanbieden. Niemand anders dan de Here Jezus kon deze reddingbrengende, levengevende boodschap verkondigen.

Voor dat moment had de Heer de twaalf al aangesteld als heraut. Deze mannen waren geen predikers, ze waren herauten. Zij hadden macht gekregen over 'onreine geesten om die uit te drijven en om alle ziekte en alle kwaal te genezen' (Matt. 10:1). Bij hun aanstelling werd elke weg die leidde naar de heidenen, of naar een Samaritaanse stad, voor hen gesloten (10:5). Zij kregen de opdracht om alleen naar de verloren schapen van het huis Israëls te gaan (10:6) en hun boodschap was beperkt tot een oproep tot onderwerping (bekering) met het oog op de aanstaande heerschappij van God (10:7). Zo kon onder hun proclamatie iedere Israëliet een onderdanige plaats innemen en deze mannen konden hen vereenzelvigen met de onderdanigen. Dit was slechts de eerste stap tot het eeuwige leven, alleen maar een begin op de weg der redding.

De twaalf zouden het niet hebben gedurfd om iets aan de boodschap die de Heer hen had gegeven toe te voegen, hoewel ze dat zeer waarschijnlijk wel graag hadden gedaan. Ze zouden zondermeer liever hebben aangekondigd dat zij Degene hadden gevonden die op alle mogelijke manieren bewezen had de langverwachte Messias te zijn en verteld hebben van de werken die zij Hem hadden zien doen en Hem voor te stellen als het voorwerp van geloof in de hoop op het eeuwig leven. Maar daartoe waren ze niet gezonden en dat was op dat moment niet hun boodschap. Let eens goed op de precieze aanwijzingen die zij hebben gekregen:

Deze twaalf heeft Jezus uitgezonden en Hij gebod hun, zeggende: Wijkt niet af op een weg naar heidenen, gaat geen stad van Samaritanen binnen; begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis Israëls. Gaat en predikt en zegt: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen. Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft boze geesten uit. Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet.

Dit was hun opdracht. Ze waren herauten. Er werd precies verteld wat ze moesten zeggen en doen. De aanwijzingen waren niets anders dan bevelen van God.

Sir Robert Anderson vertelde van een voorval in de Franse Kamer dat verband hield met moeilijkheden die veroorzaakt waren in een bepaald district doordat de bevelvoerende generaal een strijdorder in zijn eigen woorden had weergegeven. Toen de Minister van Oorlog in het Parlement werd uitgedaagd om hem te straffen, was zijn antwoord: 'Hij heeft een overtreding begaan en ik heb hem van zijn positie ontheven; hij heeft een order, die hij had moeten voorlezen, geparafraseerd.'

Het bevel van de Heer betreffende wat de herauten moesten zeggen, was duidelijk. De woorden die hen gegeven waren, parafraseerden zij niet om daarmee hun boodschap aan te dikken en meer spectaculair te maken. Zij hadden met vastberaden oprechtheid de oproep aanvaard om zich te onderwerpen. Latere commentatoren hebben hun opdracht verbreed en ervan gemaakt dat deze herauten uitgingen om de reddingbrengende, levengevende boodschap aan alle mogelijke mensen op alle plaatsen te verkondigen. Dat is een misvatting. Op dat moment hadden zij nog niet het voorrecht om de boodschap te verkondigen die vergeving, verlossen en leven zou brengen aan verloren mensen.

Toen zij zich er steeds meer van bewust werden dat Jezus de Messias (de Christus) was en zij erkenden dat zij zich daarvan bewust werden, kregen zij het bevel om daar niemand iets over te vertellen (Matt. 16:20). Zelfs nadat Petrus, Jacobus en Johannes Hem verheerlijkt hadden gezien, werd hen bevolen: 'Vertelt niemand dit gezicht, voordat de Zoon des mensen uit de doden is opgewekt' (Matt. 17:9). Pas na Zijn dood en opstanding en de uitstorting van de Geest op de Pinksterdag konden ze de woorden spreken die het door God gegeven geloof zou voortbrengen in de grote waarheid dat Jezus is de Christus, de Zoon van God. Tot dat moment was de Here Jezus de Enige die deze boodschap kon verkondigen. Dit stemt volledig overeen met een latere verklaring van Paulus:

Hoe zullen wij dan ontkomen, indien wij geen ernst maken met zulk een heil, dat allereerst verkondigd is door de Here, en door hen, die het gehoord hebben, op betrouwbare wijze ons is overgeleverd, terwijl ook God getuigenis daaraan geeft door tekenen en wonderen en velerlei krachten en door de heilige Geest toe te delen naar zijn wil (Hebr. 2:3,4).

Er moeten dus drie dingen goed in verstand staan geprent en als de waarheid van God aanvaard: 1) Jezus Christus was de Eerste die een boodschap verkondigde waardoor mensen door het geloof bezit konden nemen van Gods belofte van leven door Hem; 2) Vóór Zijn hemelvaart, was Hij de enige die deze boodschap kon verkondigen; 3) Hij sprak er slechts tot een beperkt aantal van de verloren schapen van het huis Israëls over.

Toen een Syrofenicische (heidense) vrouw gedurende Zijn aardse bediening een beroep op Hem deed om haar dochter te helpen, gaf Hij in eerste instantie helemaal geen antwoord (Matt. 15:21-23). Maar ze was niet zo gauw uit het veld geslagen en daarom begon zij de discipelen zodanig lastig te vallen met haar problemen, dat zij tot Hem kwamen met het verzoek 'Zend haar weg, want zij roept ons na.' Zijn antwoord aan de discipelen, maar niet aan de vrouw, luidde: 'Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls' (Matt. 15:24).

Het lijkt erop dat zij het antwoord hebben doorverteld aan de vrouw, want zij ging opnieuw naar Hem toe met de bijna zielige smeekbede: 'Here, help mij!' Zijn antwoord hierop was: 'Het is niet goed het brood der kinderen te nemen en het de honden voor te werpen.' (Matt. 15:26).

Er zijn veel commentatoren die graag zouden willen dat deze uitspraak zou verdwijnen en vergeten worden. Het past absoluut niet in het populaire beeld dat de aardse bediening van Jezus Christus bedoeld was voor alle mensen zonder onderscheid. Maar dit is wat er in het Woord staat geschreven. Het gaat om Zijn eigen duidelijke uitspraken over de reikwijdte van Zijn bediening en de grenzen die daaraan gesteld waren. Alle mensen die in Hem geloven, zouden niet moeten twifelen, maar moeten geloven in Zijn eigen uitspraken hierover. In Zijn Eigen volledige onderwerping aan de wil van God, zou Hij Zich niet schuldig maken aan het eigenmachtig uitbreiden van Zijn persoonlijke opdracht. Tijdens Zijn aardse bediening zijn slechts twee heidenen door Hem aangeraakt: de Syrofenicische vrouw kreeg genezing voor haar dochter en een Romeinse centurion voor zijn slaaf.

Op de avond na Zijn opstanding verscheen Hij aan Zijn discipelen, waarmee Hij Zijn eigen herstel tot het leven liet zien, en Hij zei tot hen: 'Vrede zij u! Gelijk de Vader Mij gezonden (*APOSTELLŌ*) heeft, zend (*PEMPO*) Ik ook u' (Joh. 20:21).

Door deze woorden beperkte hij hun toekomstige dienst tot de verloren schapen van het huis van Israël, op dezelfde manier waarop Zijn eigen opdracht beperkt was. Als daar verandering in zou zijn gekomen, zouden aanvullende openbaringen van Hem nodig geweest zijn. Nadat Hij dit had gezegd, blies Hij op hen en zei: 'Ontvangt de heilige Geest. Wie gij hun zonden kwijtscheldt, die zijn ze kwijtgescholden; wie gij ze toerekent, die zijn ze toegerekend' (Joh. 20:22-23).

Door deze daad en deze woorden wees Hij deze elf mannen aan als Zijn speciale aangestelden (*APOSTOLOS*). Zij zouden op aarde de werken verrichten die Hij hen vanuit de hemel zou opdragen en Hij zou met hen samenwerken in alle dingen waartoe zij waren aangesteld. Daarom waren deze mannen gedurende drieëndertig jaar de meest begaafde, capabele, krachtige, dynamische, geestelijke, energieke en ongelofelijke mensen die ooit op de aarde aan het werk zijn geweest voor God. Later werd Matthias bij hun kring gevoegd (Hand. 1:26) en werd Paulus persoonlijk aangesteld en bekrachtigd. De aanwezigheid van zulke mannen op aarde maakte van de handelingenperiode een unieke bedeling in Gods omgang met de mensen.

Ik heb een hele reeks adjectieven gebruikt om deze mannen te beschrijven en alle zijn ze volkomen terecht wat hen betreft, ondanks dat er slechts heel weinig van hun werken zijn vastgelegd. Zij gingen door de hele bekende wereld, bereikten allen in Israël, in één generatie. In hun tijd werden ze door de wereld veracht en genegeerd en in onze tijd worden zij worden verkeerd geïnterpreteerd, geminimaliseerd en gekleineerd door de theologische wereld. Deze mannen waren geen elf ouwe sokken die in hun badjas heen en weer renden, zoals ze in onze tijd vaak worden afgebeeld. Zij waren de door God aangestelden; ze deden de tekenen van een apostel; ze waren de vertegenwoordigers op aarde van Degene Die gezeteld is in de hemelen.